

Sygn. akt I UK 398/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o zasiłek chorobowy oraz zwrot nienależnie pobranego zasiłku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. wyrokiem z dnia 14 czerwca 2013 r. zmienił zaskarżony przez ubezpieczonego wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 5 marca 2013 r. w ten sposób, że przyznał J. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 24 października 2010 r. do 3 listopada 2010 r., ustalając brak obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za ten okres i oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu pierwszej instancji w pozostałej części, dotyczącej oddalenia jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 5 i 7 grudnia 2011 r. odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 października 2010 r. do 23 października 2010 r. i od 4 listopada 2010 r. do 31 grudnia 2010 r.

oraz zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego w tych okresach.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 1 Konstytucji RP, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 381 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i zmianę decyzji organu rentowego przez przyznanie J. Z. prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący zdołał wykazać istnienie

tej przesłanki. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Nie jest więc takim zagadnieniem pytanie o to, „czy parafowanie przez ubezpieczonego dokumentów księgowych (faktur) w ilości kilku sztuk w związku z dostarczeniem do pracodawcy dokumentu zwolnienia lekarskiego w sytuacji, gdy u pracodawcy nie było w tym czasie żadnych, poza ubezpieczonym, osób uprawnionych do wykonania tych czynności, stanowi świadczenie pracy zarobkowej, a zatem czy pozbawia ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego”, bowiem (pomijając nawet brak przywołania w treści pytania przepisu prawa, w oparciu o który zostało sformułowane) z uwagi na odniesienie go do okoliczności konkretnej sprawy, ma w istocie charakter zastrzeżeń do właściwego subsumowania faktów pod stan faktyczny abstrakcyjny wynikający z przepisów, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania problemu rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c.).

[aw]